

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Udrag fra JOHANNES EWALDS LEVNET OG MEENINGER

Citation: Ewald, Johannes: "Johannes Ewalds samlede skrifter", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 312. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald06val-shoot-idm140353510957872/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

312 JOHANNES EWALDS LEVNET OG MEENINGER

vist et udmattende Arbeide, og kan ikke udholdes uden Hvile — — — Nu vil jeg vende tilbage til den Nymphé, som jeg her taler om —

Egentlig har jeg kun to Ting tilbage, at sige om hende — den ene, at hun kort efter den Tid, da jeg fortvivlede over hendes strænge Dyd, tilstædte en af min Verts Drengé, en Frihed, hvis Følger hver Dag blev kjendeligere paa hendes Person — Hun tvang sin Fader, pludselig at lade denne Dreng gjøre til Karl, til Borger og til hendes Mand, som da af skyldig Taknemmelighed ligesaa pludselig gjorde ham til Grand-Papa — Hendes Skjæbne var siden meget uheldig, og hun er desuden død, saa at jeg havde Aarsager nok, at tilgive hende den Fortrydelse, som hun den Tid forarsagede mig — dersom hun og ikke, endskjønt kun Hændelseviis, dog først havde tilveyebragt, mig den største, den meest himliske Lyksalighed, som jeg nogentid har nydt, og nogentid kan komme til at nyde herpaa Jorden — Og det er den anden Ting, som jeg har at sige — Jeg har før fortalt, at jeg efter den Tid, da hun paa saa forhaanende en Maade havde givet mig Kurven, fandt for got at anstille mig endnu ærbødigere imod hende, end før — Hun syntes at være ret vel tilfreds dermed, og hun toog imod min Opvartning uden alle Omstændigheder —

En Formiddag, den uforglemmeligste, den meest velsignede i min LeveTid, bad hun mig bringe nogle Kniplinger til et af hendes Sydskende-Børn, som jeg hidindtil ikke havde seet — Jeg fulgte hendes Anviisning, og spurgte efter den ældste Jomfrue H*** — Hun sad just til Bords med sine Forældre, og hun kom følgelig ud til mig i det Værelse, hvor man havde ladet mig gaae ind — Hun kom — o Himmel! — o salige Øyeblik, hvor gjerne vilde jeg kalde dig tilbage, og hefte min heele Sjæl fast til dig, og glemme alle mine Gjenvordigheder, al min Kummer for din Skyld — Hun kom — — — min